

*Wijziging van de Wet op de
Arbeidsongeschiktheidsverzekering
(Invoering vakantie-uitkering)*

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Algemeen

1. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp inzake verlening van een uitkering ineens over 1966 aan gerechtigden tot bepaalde sociale verzekeringsuitkeringen (gedrukte stukken, zitting 1965—1966, nr. 8713), heeft de ondergetekende met betrekking tot verschillende sociale verzekeringswetten zijn standpunt uiteengezet ten aanzien van de vraag, of het verlenen van een vakantie-uitkering bij de uitkeringen ingevolge die verschillende wetten wettelijke regeling verdient. Hij kondigde daarin reeds aan, dat ten aanzien van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (W.A.O.) de voorbereiding van een wettelijke regeling inzake een vakantie-uitkering op zijn departement plaatsvond. Het thans ingediende wetsontwerp houdt een zodanige regeling in. De ondergetekende meent goed te doen in deze memorie eerst nog eens het door de Sociaal-Economische Raad op dit punt op 17 december 1965 (Publicaties S.E.R., 1965, nr. 13) uitgebrachte advies te memoreren, alsmede het door hem ter zake ingewonnen standpunt, al zal dit voor een deel een herhaling zijn van hetgeen in de memorie van toelichting bij het voren genoemde wetsontwerp nr. 8713 is vermeld.

2. *Vakantie-uitkering met betrekking tot de uitkeringen op grond van de verzekeringsregeling van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering*

a. *Advies van de S.E.R.*

Ten aanzien van het opnemen van een vakantie-uitkering in de W.A.O. stelt de S.E.R., dat de uitkeringsgerechtigden krachtens deze wet, anders dan bij de Ziektewet en de Werkloosheidswet het geval is, in veel mindere mate verbonden zullen blijven met de sector van het bedrijfsleven, waaruit zij oorspronkelijk afkomstig zijn. De differentiatie tussen de verschillende bedrijfstakken zal bij de structuur van de uitkeringen voor deze groep dan een geringere rol kunnen spelen. Dit blijkt volgens de raad o.m. hieruit, dat de W.A.O. uitsluitend aan de Sociale Verzekeringsraad opdraagt de regelen voor de bepaling van het dagloon vast te stellen. De bedrijfsverenigingen zullen te dezen aanzien — anders dan bij de Z.W. en de W.W. — geen taak hebben.

De uitkeringsgerechtigden krachtens de W.A.O., zo gaat de raad verder, zullen allen uit de sfeer van de werknemers afkomstig zijn, zodat de vakantie-uitkering voor hen een normaal element van het inkomen is geweest. De raad acht het vanzelfsprekend, dat dit loonelement voor de vaststelling van de hoogte van de uitkering in aanmerking wordt genomen. De in de adviesaanvraag gestelde vraag of dit loonelement ook in de W.A.O.-uitkeringen als afzonderlijke component in de vorm van een vakantietoeslag moet worden gehandhaafd, wordt bevestigend beantwoord.

Een aantal leden heeft hierbij in het bijzonder overwogen, dat in deze verzekering een relatief groot aantal uitkeringsgerechtigden slechts gedeeltelijk arbeidsongeschikt zal zijn, zodat naast de uitkering veelal een looninkomen zal staan. Het lijkt dan gewenst de vakantietoeslag ook als afzonderlijk element in de uitkeringen op te nemen, ten einde voor het totale inkomen uit loon en uitkering de situatie van de valide

werknemer zoveel mogelijk te benaderen. Aangezien bij de uitvoering geen onderscheid kan worden gemaakt tussen volledig en gedeeltelijk arbeidsongeschikten zal de vakantietoeslag ook voor de volledig arbeidsongeschikten als afzonderlijk element van de uitkeringen moeten worden verstrekt.

Aangezien blijkens het vorenstaande het wettelijk voorschrift ten aanzien van de wijze van de vaststelling van het dagloon een uniforme regeling ter zake van de vakantie-uitkering zeer wel mogelijk maakt, acht de raad het gewenst, dat van deze mogelijkheid ook gebruik zal worden gemaakt. Daarbij zal de situatie in het bedrijfsleven in het algemeen het richtsnoer dienen te zijn en zal van specifieke vormen en methoden in bepaalde sectoren van het bedrijfsleven moeten worden geabstraheerd.

Een groot aantal leden van de raad erkent de betekenis van het specifieke argument, dat voor invoering van een vakantie-uitkering in de W.A.O. is aangevoerd. Deze leden achten echter deze factor, gelet op de inhoud van de adviesaanvraag, niet zo belangrijk, dat op grond hiervan met een vakantie-uitkering in deze wet kan worden ingestemd. Zij vrezen, dat invoering van een dergelijke uitkering in deze wet onvermijdelijk repercussies zal hebben voor de andere wetten, in eerste aanleg voor de Interimwet invaliditeitsrentetrekkingen en vervolgens voor de volksverzekeringen.

b. *Standpunt van de ondergetekende*

Met de S.E.R. is de ondergetekende van oordeel, dat het aanbeveling verdient in de W.A.O. een vakantie-uitkering als een afzonderlijk element van de uitkeringen op te nemen. De overwegingen, welke de raad tot zijn advies hebben geleid, maakt de ondergetekende gaarne tot de zijne. In dit verband is naar zijn mening van bijzonder gewicht de overweging van een aantal leden van de raad, dat een relatief groot aantal uitkeringsgerechtigden ingevolge de W.A.O. slechts gedeeltelijk arbeidsongeschikt zal zijn, zodat naast de arbeidsongeschiktheidsuitkering een looninkomen zal staan. Het lijkt dan gewenst de vakantie-uitkering ook als een afzonderlijk element in de uitkeringen op te nemen, ten einde voor het totale inkomen uit loon en uitkering de situatie van de valide werknemer zoveel mogelijk te benaderen.

De vrees van een groot aantal leden van de raad, dat invoering van een vakantie-uitkering in de W.A.O. onvermijdelijk repercussies zal hebben voor andere wetten, kan de ondergetekende in het algemeen niet delen. In de gedachtengang van de S.E.R., waarmee de ondergetekende zich verenigt, zal de vakantie-uitkering in de W.A.O. — afgezien van de overgangsregeling voor de W.A.O. — immers niet leiden tot een hogere totaaluitkering voor de betrokkenen dan het geval zou zijn wanneer geen vakantie-uitkering zou worden gegeven. De omstandigheid, dat de totaaluitkering niet stijgt door de invoering van een vakantie-uitkering, heeft tot gevolg, dat het introduceren van een vakantie-uitkering in de verzekeringsregeling van de W.A.O. het niveau van de voor deze verzekeringsregeling in de z.g. evenwichtssituatie — welke zal ontstaan nadat de W.A.O. een aantal jaren heeft gewerkt — te heffen premie niet beïnvloedt.

Opgemerkt zij nog, dat de S.E.R. in zijn advies uitgaat van

een vakantietoelage van 4 pct. Nu de vakantietoelage voor de loontrekkenden in 1966 in het algemeen is verhoogd tot 6 pct., dient naar het oordeel van de ondergetekende de vakantieuitkering aan degenen, die een W.A.O.-uitkering zullen ontvangen, ook op dit laatste percentage te worden gesteld.

3. *Vakantie-uitkering met betrekking tot de uitkeringen op grond van de overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering*

Bij invoering van de W.A.O. zullen — ervan uitgaande, dat het wetsontwerp inzake een overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering (gedrukte stukken, zitting 1965—1966, nr. 8636, stuk nr. 8) tot wet wordt verheven — terstond arbeidsongeschiktheidsuitkeringen worden verleend op grond van de overgangsregeling voor de W.A.O. Ingevolge die regeling zullen de uitkeringen krachtens de Interimwet invaliditeitsrentetrekking (I.W.I.), alsmede opgevalsrenten, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van meer dan 25 pct. worden omgezet in arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Voorts zullen ingevolge genoemde overgangsregeling degenen, wier ziekgeld ingevolge de Ziektewet, verleend ter zake van vóór de invoering van de W.A.O. ingetreden arbeidsongeschiktheid, wegens het verstrijken van de maximum-uitkeringsduur afloopt in het eerste jaar na invoering van de W.A.O., recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering verkrijgen.

Wanneer, zoals de ondergetekende voorstelt, wordt besloten tot het verlenen van een vakantie-uitkering over arbeidsongeschiktheidsuitkering, te ontlenen aan de verzekeringsregeling ingevolge de W.A.O., komt uiteraard de vraag naar voren of een zodanige vakantie-uitkering dan eveneens dient te worden verleend over arbeidsongeschiktheidsuitkering, te ontlenen aan de overgangsregeling van de W.A.O. Ten aanzien van elk van de drie bovengenoemde groepen van overgangsuitkeringen zal op deze vraag hieronder nader worden ingegaan.

a. *Arbeitsongeschiktheidsuitkering ingevolge de overgangsregeling W.A.O. in aansluiting op invaliditeitsuitkering ingevolge de I.W.I.*

1°. *Advies van de S.E.R.*

Alleen ten aanzien van deze categorie van in aansluiting op invaliditeitsuitkeringen ingevolge de I.W.I. te verlenen uitkeringen ingevolge de overgangsregeling W.A.O. heeft de S.E.R. zich uitgesproken omtrent de wenselijkheid van het verlenen van een vakantie-uitkering. De S.E.R. is van oordeel, dat de vakantietoelage in de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, waaraan een uitkering ingevolge de I.W.I. ten grondslag ligt, tot stand moet worden gebracht door de bij de invoering van de W.A.O. geldende uitkeringen met 4 pct. te verhogen, welke verhoging eenmaal per jaar als vakantietoelage tot uitkering dient te komen. De raad meent dat alleen langs deze weg op korte termijn een vakantietoelage in de overgangsregeling kan worden ingevoerd. Zou men bij de inwerkingtreding van de W.A.O. een vakantietoelage van 4 pct. willen invoeren zonder extra verhoging, dan zou de hiervoor benodigde ruimte moeten worden geschapen door de op dat tijdstip geldende periodieke uitkeringen met een zelfde percentage te verlagen. Gelet op het relatief lage niveau van deze uitkeringen, die gerelateerd zijn aan het gemiddelde loon van de ongeschoolde arbeider, acht de raad een dergelijk beleid niet verantwoord. Een geringe verhoging van de uitkeringen krachtens de overgangsregeling in verhouding tot de I.W.I.-uitkeringen op het moment van invoering van de W.A.O. past naar het oordeel van de raad in de situatie die thans zal ontstaan. Doordat de uitkeringen krachtens de W.A.O. gerelateerd zijn aan het loon, kan de uitkering van degene, die onmiddellijk na de invoering van de W.A.O. aanspraak krijgt op een uitkering, aanmerkelijk hoger zijn dan de uitkering van degene, die hetzelfde loon heeft verdiend en die op een tijdstip dat kort voor de invoering van de W.A.O. is gelegen, invalide is geworden in de zin van de wet. Laatstgenoemde is aangewezen op de uitkeringen krachtens de I.W.I. en deze zijn gebaseerd op het loon van de ongeschoolde arbeider. De spanningen, die hieruit onvermijdelijk zullen voortvloeien, kunnen naar het oordeel van de raad enigszins worden verminderd door bij de invoering van de W.A.O. tot een ge-

ringe verhoging van de uitkeringen krachtens de overgangsregeling door middel van een vakantietoelage over te gaan. De kostenverhoging bedraagt volgens de adviesaanvraag op basis van het jaar 1965 ca. f 19 mln., overeenkomend met 0,1 pct. van de premieplichtige loonsom. De dekking van deze kostenverhoging zal naar het oordeel van de raad, te zamen met die van het bestaande tekort van ten minste f 200 mln., moeten worden bezien.

De grootst mogelijke minderheid van de raad wijst erop, dat de situatie ten aanzien van de I.W.I. in belangrijke mate afwijkt van die welke voor de uitkeringsgerechtigden krachtens de W.A.O. zou gelden. Van de uitkeringsgerechtigden krachtens de I.W.I. is 20 tot 25 pct. afkomstig uit de sfeer van de zelfstandigen en voor deze categorie geldt niet dat door een vakantie-uitkering aansluiting wordt verkregen bij de inkomstenstructuur voor het intreden van de invaliditeit, aldus deze minderheid van de raad. Het specifieke argument dat voor de W.A.O. werd aangevoerd heeft volgens deze leden daardoor voor de I.W.I. een geringe betekenis.

Dit deel van de raad acht het voorts ongewenst, dat door een vakantie-uitkering in de I.W.I. het niveau van deze uitkeringen in discussie zou worden gebracht. Het peil van deze uitkeringen is bij de voorbereiding van de wet zorgvuldig bezien, waarbij is uitgegaan van het loon van de ongeschoolde arbeider. Daarbij is overwogen, dat bij de vaststelling van de hoogte van deze uitkeringen de nodige voorzichtigheid moet worden betracht, ten einde te voorkomen dat de uitkeringen krachtens de interimregeling hoger zouden komen dan het niveau dat in de definitieve regeling voor een aanzienlijk deel van de ongeschoolde arbeiders zal gelden. Een extra verhoging van de uitkeringen krachtens de overgangsregeling bij invoering van de W.A.O. zal dit gevaar volgens dit deel van de raad slechts vergroten. De te verwachten spanningen, die zullen ontstaan als krachtens de W.A.O. voor ongeschoolde arbeiders lagere uitkeringen moeten worden vastgesteld dan die welke gelden voor de overgangsregeling, zullen daardoor slechts worden vergroot. Een ander bezwaar ziet dit deel van de raad hierin, dat, als ten aanzien van de onderhavige uitkeringen wordt aanvaard dat de vakantietoelage boven de geldende uitkeringen wordt gegeven, een zelfde gedragslijn ten aanzien van andere verzekeringen die het karakter van een bodemvoorziening hebben, moeilijk kan worden afgewezen. Dit geldt derhalve met name voor de A.O.W. en de A.W.W. Ten slotte is dit deel van de raad van mening, dat, gelet op het reeds bestaande tekort in de I.W.I. van ten minste 200 mln. gulden, het kostenaspect bijzonder zwaar dient te wegen.

Op grond van deze overwegingen wijst dit deel van de raad een vakantietoelage voor de uitkeringen krachtens de overgangsregeling af. Indien, in tegenstelling tot de opvattingen van dit deel van de raad, toch een vakantietoelage voor deze uitkeringen in overweging zou worden genomen, zal dit aldus dienen te geschieden dat een deel van de nominale stijging van de uitkeringen krachtens de overgangsregeling voor de geleidelijke opbouw van een vakantie-uitkering wordt gereserveerd. Het argument, dat het niveau van de onderhavige uitkeringen daarvoor te laag is, acht dit deel van de raad niet steekhoudend. De ongeschoolde arbeider, die na de invoering van de W.A.O. invalide wordt, zal een uitkering ontvangen die ongeveer even groot is en die zeer wel lager kan zijn dan de uitkering krachtens de overgangsregeling. Als voor deze categorie een vakantie-uitkering in de W.A.O. door middel van reservering wenselijk wordt geacht, valt niet in te zien — aldus dit deel van de raad — waarom dit voor de uitkeringsgerechtigden krachtens de overgangsregeling, wier uitkeringen ongeveer even hoog zijn, zou moeten worden afgewezen.

2°. *Standpunt van de ondergetekende*

Wanneer gekozen wordt voor het invoeren van een vakantie-uitkering in de verzekeringsregeling van de W.A.O., dan brengt dit naar het oordeel van de ondergetekende mede, dat ook een zodanige uitkering zal moeten worden verleend aan degenen, die via de overgangsregeling een W.A.O.-uitkering zullen ontvangen.

Het zou toch immers wel zeer bezwaarlijk zijn om in het kader van de W.A.O. onderscheid te maken tussen een groep uitkeringsgerechtigden, die wel en een andere groep, die geen vakantietoeslag ontvangt. De overgangsregeling voor de W.A.O. is zodanig opgezet, dat de bepalingen van de W.A.O. in beginsel ook van toepassing zijn op die overgangsregeling.

De ondergetekende deelt het standpunt van de S.E.R., dat voor degenen, die arbeidsongeschiktheidsuitkering zullen ontvangen in aansluiting op invaliditeitsuitkering ingevolge de I.W.I. de vakantietoeslag bij invoering van de W.A.O. tot stand moet worden gebracht door het niveau van de betreffende uitkeringen zodanig te verhogen, dat jaarlijks de vakantietoeslag zal kunnen worden uitgekeerd, zonder dat dit tot verlaging van de geldende periodieke uitkeringen zal leiden. Met de raad acht de ondergetekende het, gelet op het relatief lage niveau van deze uitkeringen, die gerelateerd zijn aan het gemiddelde loon van een ongeschoolde arbeider, niet verantwoord om bij inwerkingtreding van de W.A.O. een vakantietoeslag voor de onderhavige groep in te voeren zonder extra verhoging, aangezien dan de hiervoor benodigde ruimte zou moeten worden geschapen door de geldende periodieke uitkeringen dienovereenkomstig te verlagen.

Waar de vakantietoeslag op 6 pct. zal worden gesteld, zal het niveau van de hier bedoelde uitkeringen bij invoering van de W.A.O., gezien vorenomschreven uitgangspunt, met 6 pct. dienen te worden verhoogd. De ondergetekende zal hiertoe een nota van wijziging indienen op meergenoemd wetsontwerp inzake een overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering, waarbij het dagloon, bedoeld in artikel 5 van dat ontwerp, 6 pct. hoger zal worden gesteld dan thans in dat wetsontwerp is voorzien. Hierbij zij nog opgemerkt, dat 2 pct. van een verhoging van 6 pct. als vorenbedoeld voor de onderhavige uitkeringen in de plaats zal treden voor de 2 pct.-uitkeringineens, welke over de jaren 1965 en 1966 over deze uitkeringen werd verleend. De kostenstijging, welke deze verhoging meebrengt, blijft daardoor beperkt tot 4 pct. van die uitkeringen, hetzelfde percentage dus als de S.E.R. in zijn advies voorstaat als verhoging voor deze uitkeringen. Aangezien de uitkeringen ingevolge de I.W.I. over 1966 ca. f 680 mln. zullen belopen, zal vorenbedoelde kostenstijging ad 4 pct. van die uitkeringen ca. f 27 mln. per jaar bedragen.

b. Arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de overgangsregeling W.A.O. in aansluiting op een ongevalsrente

De hiervóór, onder *a*, sub 2°, door de ondergetekende reeds gedane uitspraak, dat wanneer gekozen wordt voor het invoeren van een vakantie-uitkering in de verzekeringsregeling van de W.A.O., dit medebrengt, dat ook een zodanige uitkering zal moeten worden verleend aan degenen, die via de overgangsregeling een W.A.O.-uitkering zullen ontvangen, impliceert reeds, dat ook degenen, wier ongevalsrente wordt omgezet in een W.A.O.-uitkering, naar het oordeel van de ondergetekende over deze uitkering een vakantie-uitkering zullen dienen te ontvangen.

De ondergetekende tekent hierbij nog aan, dat bij het vaststellen van de daglonen, welke aan ongevalsuitkeringen ten grondslag liggen, alsmede bij de in artikel 17 van het wetsontwerp inzake een overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering voorziene optrekking van die daglonen tot het bij invoering van de W.A.O. geldende loonpeil, reeds rekening is gehouden met de vakantietoeslag als loonfactor. Waar voorts de betreffende daglonen zijn gebaseerd op de individuele lonen van de betrokkenen, treedt voor deze groep van personen, die arbeidsongeschiktheidsuitkering zullen ontvangen in aansluiting op een ongevalsrente, bij invoering van de W.A.O. reeds een situatie in, welke op één lijn valt te stellen met die, waarin degenen, die eerst na invoering van de W.A.O. arbeidsongeschikt worden, zullen komen te verkeren ingevolge de verzekeringsregeling van de W.A.O.

Met name gelden hierdoor voor bedoelde groep uit de ongevallenverzekering overkomende uitkeringsgerechtigden niet de

voor de hiervóór, onder *a*, besproken uit de I.W.I. overkomende groep aangevoerde argumenten om tot een verhoging van het uitkeringspeil over te gaan wegens invoering van een vakantie-uitkering. Voor de betrokkenen komt het er hierdoor op neer, dat van de voor de meesten van hen in het kader van het overgangsrecht reeds voorziene verhoging van uitkering bij invoering van de W.A.O. 6 pct. zal worden aangewend als vakantie-uitkering. Als gevolg hiervan zal het invoeren van een vakantie-uitkering voor deze groep dan ook in het algemeen niet leiden tot hogere kosten dan reeds in het overgangsrecht werden voorzien.

In een beperkt aantal gevallen evenwel zal de bij invoering van de W.A.O. plaatsvindende optrekking van het uitkeringspeil — mede gezien de thans op ongevalsrenten reeds verleende toeslagen — minder dan 6 pct. bedragen. Aanwending van 6 pct. van de nieuwe totaaluitkering voor de vakantie-uitkering zal in deze gevallen evenwel toch niet tot gevolg hebben, dat de betrokkenen aan arbeidsongeschiktheidsuitkering — zonder vakantietoeslag — minder zullen ontvangen dan voorheen aan ongevalsrente en toeslag werd genoten, zulks in verband met de in de overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering opgenomen garantiebepalingen. Deze bepalingen zullen er namelijk toe leiden, dat, zolang in de toestand van de betrokkenen geen verandering optreedt, aan arbeidsongeschiktheidsuitkering niet minder zal worden uitbetaald dan voordien aan ongevalsrente en toeslag werd genoten.

In de hierbedoelde gevallen zal aanvankelijk aan arbeidsongeschiktheidsuitkering en vakantie-uitkering te zamen iets meer worden genoten dan het bedrag aan arbeidsongeschiktheidsuitkering waarop de betrokkenen aanspraak zouden hebben kunnen maken indien geen vakantie-uitkering zou worden ingevoerd. Naarmate naderhand de arbeidsongeschiktheidsuitkering evenwel — met name als gevolg van stijging van de loonindex — wordt verhoogd, zal de omvang van dit voordeel geringer worden om ten slotte geheel te verdwijnen. Waar het hier om een beperkt aantal gevallen van aflopende aard gaat, kan dit aspect bij het ramen van de kosten, welke aan de invoering van een vakantie-uitkering over arbeidsongeschiktheidsuitkeringen verbonden zijn, buiten beschouwing worden gelaten.

c. Arbeidsongeschiktheidsuitkering ingevolge de overgangsregeling W.A.O. in aansluiting op ziekengeld krachtens de Ziekwet

Uit hetgeen hiervoor ten aanzien van andere groepen uitkeringsgerechtigden werd opgemerkt volgt reeds, dat ook degenen, die ingevolge de overgangsregeling W.A.O. arbeidsongeschiktheidsuitkering zullen ontvangen in aansluiting op in het eerste jaar na invoering van de W.A.O. eindigend ziekengeld, naar het oordeel van de ondergetekende over de arbeidsongeschiktheidsuitkering een vakantie-uitkering zullen dienen te ontvangen.

Evenals hiervoor ten aanzien van de onder *b* behandelde groep werd opgemerkt, geldt ook voor degenen, die arbeidsongeschiktheidsuitkering zullen ontvangen in aansluiting op in het eerste jaar na invoering van de W.A.O. eindigend ziekengeld, dat de overgangsregeling arbeidsongeschiktheidsverzekering hen reeds in een situatie brengt, welke op één lijn valt te stellen met die, waarin degenen, die eerst na invoering van de W.A.O. arbeidsongeschikt worden, zullen komen te verkeren ingevolge de verzekeringsregeling van de W.A.O. Ook voor deze categorie uitkeringsgerechtigden ingevolge de overgangsregeling W.A.O., wier arbeidsongeschiktheidsuitkering aansluit aan geëindigd ziekengeld, zal de arbeidsongeschiktheidsuitkering worden gebaseerd op het individuele loon van de betrokkenen, bij het vaststellen waarvan met vakantietoeslag als loonfactor wordt rekening gehouden. Reden tot verhoging van het uitkeringsniveau in verband met invoering van een vakantie-uitkering is er ten aanzien van deze categorie derhalve evenmin als ten aanzien van de onder *b* behandelde groep het geval is. Verhoging van kosten als gevolg van het introduceren van een vakantie-uitkering treedt voor deze groep dan ook niet op.

4. *Invloed van de invoering van een vakantie-uitkering op premiepercentage voor de W.A.O.*

Hiervoor, onder 2, sub *b*, werd er reeds op gewezen, dat de invoering van een vakantie-uitkering in de verzekeringregeling van de W.A.O. het niveau van de voor deze verzekeringsregeling in de z.g. evenwichtssituatie — welke zal ontstaan nadat de W.A.O. een aantal jaren heeft gewerkt — te heffen premie niet beïnvloedt.

Wat de invloed op de premie in de eerste jaren na invoering van de W.A.O. betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Uit het voorgaande — onder 3 — blijkt reeds, dat het verlenen van een vakantie-uitkering over uitkeringen op grond van de overgangsregeling W.A.O. alleen ten aanzien van de categorie van degenen, die arbeidsongeschiktheidsuitkering zullen ontvangen in aansluiting op een uitkering ingevolge de I.W.I., tot een kostenstijging van enige betekenis leidt. Hiervóór, onder 3, sub *a*, onder 2°, werd deze kostenstijging op ca. f 27 mln. per jaar geraamd. Uitgedrukt in een percentage van het voor de W.A.O. bij de aanvang te verwachten premieplichtig loon bedraagt deze stijging ca. 0,1 pct.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel I

Onderdeel A. Zoals in het algemeen deel van deze memorie reeds is uiteengezet zal de invoering van een vakantie-uitkering als een afzonderlijk element in de W.A.O. — afgezien van de overgangsregeling voor de W.A.O. — niet leiden tot een hogere totaal-uitkering voor de betrokkenen dan wanneer geen vakantie-uitkering zou worden gegeven.

Het verstrekken van een afzonderlijke vakantie-uitkering naast de arbeidsongeschiktheidsuitkering maakt het in verband daarmee noodzakelijk de bestaande regeling in de W.A.O. inzake de hoogte van de arbeidsongeschiktheidsuitkering aan de nieuwe situatie aan te passen. Deze aanpassing wordt bereikt met de voorgestelde wijziging van artikel 21, eerste lid, waarbij het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering op 100/106 van het thans in de W.A.O. voorziene peil wordt gebracht. Hiertegenover staat op grond van de onder D voorgestelde artikelen 59a en 59b, eerste lid, een recht op een vakantie-uitkering van 6 pct. van het aan arbeidsongeschiktheidsuitkering uitbetaalde bedrag.

Onderdelen B en C. De voorgestelde wijzigingen van de artikelen 22 en 46, eerste lid, hebben dezelfde strekking als de in onderdeel A voorgestelde wijziging van de redactie van artikel 21, eerste lid.

Onderdeel D, Artikel 59a. Dit artikel opent het recht op een vakantie-uitkering voor degenen, die recht hebben op een arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Artikel 59b. Het eerste lid van dit artikel bepaalt de hoogte van de vakantie-uitkering op 6 pct. van het bedrag dat aan arbeidsongeschiktheidsuitkering is uitbetaald. Voor wat betreft de hoogte van dit percentage moge worden verwezen naar het algemeen deel van deze memorie onder punt 2, sub *b*. De bepaling, dat de vakantie-uitkering wordt berekend over het aan arbeidsongeschiktheidsuitkering uitbetaalde bedrag vindt zijn verklaring hierin, dat in de gevallen, waarin het van de arbeidsongeschiktheidsuitkering uit te betalen bedrag op grond

van in de wet opgenomen anticumulatiebepalingen wegens andere inkomsten wordt beperkt, er in het algemeen van kan worden uitgegaan, dat ook over deze naast de arbeidsongeschiktheidsuitkering genoten andere inkomsten vakantie-uitkering zal worden genoten. Met name in de gevallen, voorzien in de artikelen 44, 45 en 46 van de W.A.O., waarin het van de arbeidsongeschiktheidsuitkering uit te betalen bedrag wordt beperkt wegens samenloop met inkomsten uit arbeid, zal hiervan sprake zijn. Voor de anticumulatiebepalingen, vervat in de artikelen 46a en 46b van de W.A.O., ligt dit anders. In de toelichting op het voorgestelde artikel 59c wordt hierop nader ingegaan.

In het tweede lid van artikel 59b wordt voorgesteld om de uitbetaling van de vakantie-uitkering ambtshalve te doen plaatsvinden in de maand mei. De vakantie-uitkering zal dan worden berekend, zoals in het eerste lid wordt voorgesteld, over het in de aan die maand voorafgaande periode van twaalf maanden uitbetaalde bedrag aan arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Artikel 59c. De artikelen 46a onderscheidenlijk 46b van de W.A.O. houden anticumulatiebepalingen in voor het geval van samenloop van arbeidsongeschiktheidsuitkering met A.W.W.-pensioen onderscheidenlijk met A.O.W.-pensioen.

Zonder nadere voorziening zou de werking van genoemde artikelen, in samenhang met het eerste lid van het voorgestelde artikel 59b, tot gevolg hebben, dat de vakantie-uitkering slechts zou worden berekend over de gekorte arbeidsongeschiktheidsuitkering, terwijl op vorenbedoelde pensioenen geen vakantie-uitkering wordt verstrekt. Daarom wordt in het voorgestelde artikel 59c bepaald, dat in deze gevallen de vakantie-uitkering zal worden berekend over het nominale bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Artikel 59d. Dit artikel verklaart enige artikelen van de W.A.O. met betrekking tot de vakantie-uitkering van overeenkomstige toepassing. Deze artikelen hebben betrekking op de uitbetaling en eventuele terugbetaling van en het leggen van beslag op arbeidsongeschiktheidsuitkeringen (artikelen 50, 53, 54, tweede lid, eerste volzin, en 55 tot en met 58), controle door het Arbeidsongeschiktheidsfonds (artikel 73), het verstrekken van inlichtingen (artikel 80) en het beroep (artikelen 87 en 88).

Artikel 59e. Dit artikel geeft de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid de bevoegdheid met betrekking tot de vakantie-uitkering nadere en voor bijzondere gevallen zo nodig afwijkende regelen te stellen. Zo opent dit artikel de mogelijkheid om de uitbetaling van de vakantie-uitkering op een ander tijdstip te doen plaatsvinden dan is geregeld in artikel 59b, tweede lid, hetgeen bijvoorbeeld gewenst kan zijn bij overlijden, vertrek naar het buitenland, terwijl de arbeidsongeschiktheidsuitkering inmiddels is ingetrokken, e. d.

Artikel II

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

G. M. J. VELDKAMP.